

Nebýt ve své kůži

Klára Zatloukalová

A tak mě polévá horko, tepová frekvence se mi šplhá do závratných výšek, potím se, třese se mi hlas i ruce a pomalu cítím, jak si i ostatní začínají všimnout mých čím dál růžovějších líček. Vůbec nejsem ve své kůži. Pro mé tělo je to stresující situace, se kterou se snaží vypořádat různými způsoby. Dívám se kolem sebe a nikdo jiný nevypadá tak nervózně...
PROČ?

Co všechno způsobí jedno malé, nenápadné, nejisté zvednutí ruky právě před týdnem... Když byla položena otázka, kdo si chce vzít na příští týden referát, mihlo se mi hlavou, že bych se – třeba – teoreticky – mohla přihlásit... Jenže ještě než můj mozek stihl zpracovat všechna pro a proti, všechny důsledky tohoto závažného rozhodnutí, všechna fakta, všechny mé znalosti a všechny okolnosti, bylo hotovo. Ruka nahoře, zápis do deníčku: „Nebýt ve své kůži, Klára Zatloukalová, 17. března.“

Před očima se mi mihotají písmenka, odpočítávám řádky, kdy už budu na konci a tahle má „chvilka slávy“ skončí. Říkám si, kolik jiných věcí jsem bývala mohla dělat, nebýt mého bezděčného přihlášení. Na druhou stranu – je přece tolik horších věcí... Tolik horších situací, kdy se člověk opravdu necítí být ve své kůži. Anebo situací, které se tak jen zpočátku jeví, ale ve skutečnosti jsou vstupenkou k něčemu lepšímu.

Proč si dělat starosti z referátu, když děti v Africe nemají co jíst? A co takové přijímací řízení na střední škole, maturita, státní závěrečná zkouška na vysoké škole? A potom svatba, ono velké ANO – to teprve člověk není ve své kůži. Všichni se na vás dívají, natáčí vás na video... Uf. A jak se asi cítí rodiče při příchodu jejich děťátka na svět? Někdy je těžké posoudit, zda není více ve své kůži maminka, nebo tatínek. A pak... ani při svém posledním výdechu nebudeme tak úplně ve své kůži...

Takže jak se říká: „Take it easy,“ bude hůř. ☺